

Cia. La Salamandra

L'habitació tancada

de LOREDANA VOLPE

PATRÍCIA
MENDOZA

XAVIER
PÀMIES

MARC
PUJOL

ANNA
CASAS

CHAP
RODRÍGUEZ

IGNASI
GUASCH

música original
d'ALVAR LLUSÀ-DAMIANI

Fitxa artística

Autoria i direcció: Loredana Volpe

Ajudant de direcció: Mar Panyella Bonet

Repartiment: Marc Pujol, Patrícia Mendoza, Xavier Pàmies, Anna Casas,

Chap Rodríguez Rosell i Ignasi Guasch

Música original i espai sonor: Alvar Llusá-Damiani

Escenografia: Alba Cruells

Il·luminació: Daniel Gener

Vestuari: Loredana Volpe

Fotografia: Sergi Panizo

Realització audiovisual: Montecarlo

Repartiment de vídeos: Manu Fullola i Ignasi Guasch

Disseny gràfic: Loredana Volpe

Producció: Cia. La Salamandra

Durada: 80 minuts

Gènere: drama, suspense, terror-fantàstic

PROJECTE EN RESIDÈNCIA A

Sinopsi

Tres històries es desencadenen en un sol espai: **una habitació tancada per dins sense finestres on es comet un crim abominable. Com ha pogut fugir l'assassí?** Un dramaturg troba la solució a l'enigma, l'única possible, però, l'ha oblidada completament. Com pot trobar el camí sobre aquest punt perdut de la memòria, si no és repetint les accions que el van conduir a la idea original?

Una antiga relíquia té el poder de concedir tres desitjos. Però què passaria si aquests desitjos s'acomplissin i les conseqüències fossin tan devastadores que desitjaries no haver-los demanat mai? I què faries si tinguessis l'oportunitat de tornar enrere i viatjar en el temps, però durant el procés obrissis les portes a allò que habitava abans de l'existència del mateix temps i l'espai?

Què passaria si aquests éssers que s'amaguen abans de l'inici de tot allò que coneixem arribessin al nostre món?

Follow us!

[@cialasalamandra](https://twitter.com/cialasalamandra) / [#Lhabitació](https://twitter.com/#Lhabitació)

La companyia Cia La Salamandra

El nostre lema: "tornar als clàssics". Companyia teatral des de 2011, fundada a Caracas i resident a Barcelona des de 2015. Dirigida per Loredana Volpe. Recordant les mortals salamandres de Ray Bradbury, a *Fahrenheit 451*, que s'aproximaven quan la crema de llibres era imminent, rescatem la figura d'aquest amfibi com a símbol de redempció i de purificació de la literatura en el teatre.

Premi Born de Residència Teatral 2020 amb l'espectacle *El Nino*, traduït per Joan Casas, i que vam presentar a la Sala Beckett i recentment a l'Escenari Brossa (2021). Entre els nostres espectacles destaquen a Espanya i Latinoamèrica: *Ànsia (GRAVE)*, de Sarah Kane, que vam presentar en dues temporades a la Sala Atrium de Barcelona (2019-2020, 2021 en gira i seleccionada al Festival Mostra'T 2020). *L'ós polar (Relat del meu diagnòstic)*, d'Efrem Garcia-Salinas (Beca d'Investigació i Innovació de les Arts Escèniques de l'Ajuntament de Barcelona 2019); *No Exit*, versió de *Huis clos*, de Sartre, al Teatre Akadèmia, de Barcelona (2017), a la Sala Rajatabla i a la Sala Cabrujas, de Caracas (2014); *Nido*, de Marc Garcia Coté, al Nuevo Teatro Fronterizo de Madrid (2018); *Hamlet/Segismundo* de Loredana Volpe, al Teatre Eòlia (Beca Beca Odisseu Eòlia I+D 2017); *Ubú Presidente*, adaptació del Cicle Ubú, al Teatre Santa Fe (2013-2014); i *Ubú rey*, versió de la peça d'Alfred Jarry, a la Sala Gran del Celarg, de Caracas (2013).

Paraules de l'autora

Diu Lovecraft que “the oldest and strongest emotion of mankind is fear, and the oldest and strongest kind of fear is fear of the unknown” (“L'emoció més poderosa i antiga de la humanitat és la por, i la forma més poderosa de la por és la por d'allò que és desconegut”). Davant d'un succés inexplicable, temem ser danyats per forces ocultes que s'agiten en regions on el pensament humà escapa a qualsevol lògica natural. Allò que no coneixem i el perill van sempre íntimament units, de manera que qualsevol terreny desconegut es constitueix en un món d'amenaques i de terribles possibilitats (2002: 128).

Les ficcions fantàstiques estan íntimament lligades al terror per a la creació d'atmosferes. En allò fantàstic emergeix el sobrenatural com una ruptura de la coherència universal, una agressió prohibida que trenca l'estabilitat del món, les lleis del qual, fins ara, es tenien per rigoroses i immutables..

Per això vaig triar tres contes de terror fantàstic: *The Monkey's Paw*, de William Jacobs, *Blind Spot*, de Barry Perowne i *Hounds of Tindalos*, de Frank Belknap Long (membre del **Cercle de Lovecraft**), en els quals l'*hésitation* de la qual parla Todorov, o “suspensió del dubte”, genera l'efecte de la por produint el que coneixem com “el fantàstic”, però no per allò que es mostra (i que violenta les lleis del món físic conegut), sinó **per allò que s'oculta a l'espectador.**

Prenent com a columna vertebral l'argument de *Blind Spot (Punt mort)*, que tracta sobre un dramaturg que busca revelar el misteri de l'habitació tancada, vam crear un nou espectacle que reuneix les tres històries, amb nous personatges i sempre amb la idea de partir de textos literaris per anar més enllà en l'escenificació amb l'objectiu de **trobar un llenguatge que ens permeti portar a l'escena aquest efecte d'hésitation, propi de les ficcions de terror fantàstiques.**

Terror & *Fantasy*: el gènere

El terror suscita una expansió de l'ànima anihilant els sentits davant d'una experiència que sobrepassa tot allò conegut prèviament per l'ésser humà; una experiència que en molts casos s'eleva al grau d'innominable: els sentits se suspensen, anul·lant l'ús de la raó per a descriure-la o comprendre-la. La irrupció d'allò que és sobrenatural i la suspensió del dubte (sobre si el que estem veient és real o no) són aspectes que delimiten el fantàstic com a gènere. I si parlem del **gènere fantàstic**, entenem aviat que ha estat un gènere pràcticament abandonat a la dimensió escènica contemporània.

És cert que les ficcions fantàstiques moltes vegades poden exigir un entramat d'efectes especials que n'impossibiliti la realització. No obstant això, **l'essència de l'efecte en el terror és en allò que oculta.** El que no es mostra és atractiu, encara que pugui ser amenaçador. **Aquesta "paradoxa del cor" és precisament el que ens interessa explorar a nivell dramàtic.** Fins a quin punt podria dilatar-se la vacil·lació fantàstica i la tensió de l'espectador davant del que "no es mostra en escena"? Per això, tota l'escenificació servirà de propòsit per a demostrar que és possible portar aquesta "suspensió del dubte" a l'extrem de manera que no necessitem mostrar "l'objecte del terror", —el monstre o l'ésser abominable, la cosa mal·formada— (que ja formaria part d'una altra categoria, que és la de l'horror, en la qual difícilment podria generar-se aquest sentiment) i produir l'efecte esperat: la por punyent, i al mateix temps la fascinació, davant de forces ocultes sense que aquestes es materialitzin en escena.

Entenent que part de la dificultat a nivell escènic és la de produir aquest efecte, **el muntatge ha de ser capaç de deslligar el que Lovecraft denomina "por còsmica", que combina magistralment el temor davant de l'amenaça, la vacil·lació davant d'allò que és desconegut i la "repulsió moral"** (Carroll, 2005: 334). No obstant això, els relats que produeixen aquesta sensació de por, en la qual les nostres concepcions morals es veuen afectades, són singularment atractius. Aquest fenomen contradictori suposa una veritable "paradoxa del cor", així ho explica Aikin a *On the Pleasure Derived from Objects of Terror* (1773):

the apparent delight with which we dwell upon objects of pure terror, where our moral feelings are not in the least concerned, and no passion seems to be excited but the depressing one of fear, is a paradox of the heart, much more difficult solution (2004: 31).

Sembla insòlit que puguem sentir-nos tan poderosament atrets per alguna cosa que hauríem de rebutjar o que, en tot cas, hauria de produir-nos repugnància. Lovecraft coincideix amb Aikin que això es deu al fet que els relats sobrenaturals tendeixen al patetisme, per tant susciten en el lector l'irresistible desig de satisfer la curiositat.

Part de la nostra feina es centrarà en la possibilitat de treballar partint dels contes en el procés d'exploració escènica, en els assajos amb els intèrprets i el músic amb la finalitat de potenciar l'efecte, aquest sentiment de terror, i produir aquesta paradoxa del cor en l'espectador.

Escenografía

VICTORIA
SORO

Referentes para el diseño interior
Sherlock, BBC Wales (U.K., 2010)

Contacte

DADES DE CONTACTE

Assoc. Companyia Teatral La Salamandra

NIF. G66631680

C/Verdi 24, Entresol, 08012

REPRESENTANTS

Loredana Volpe (+34 722 623 548)

Marc Pujol (+34 666 751 786)

cialasalamandra@gmail.com

direccio@cialasalamandra.com

[@cialasalamandra](https://www.instagram.com/cialasalamandra) / [#Lhabitació](https://www.facebook.com/Lhabitació)
cialasalamandra.com

